

[Gillstrup]

lættelserne og klare de ting igennem, og det er da også lykkedes igennem årene. Jeg husker med glæde både det første møde, jeg havde hos skatteministeren i september 1987, og de mange hyggelige og rare og givtige sammenkomster, jeg har haft og forhåbentlig fortsat vil få med skatteministeren om at få lettet skatterne på alverdens punkter.

Skatteministeren vil sikkert erindre, at ved det første møde, vi havde, overgav jeg ham en lærebog i skattelettelser, som dengang var et år gammel, »Ud af skattereformfælderne«. Jeg er helt sikker på, at han har slidt og læst i den hele vejen igennem. Skatteministeren vil måske også erindre, at vor snak kom til at falde på en skattelettelse, der ikke skulle gennemføres, nemlig problemerne omkring, hvorvidt man, når man nu beskatter arbejdsindkomsten med 53 pct. eller 68 pct., eller hvad man nu gør, så pludselig skulle finde på at beskutte småaktionærers kuponklipperi med 25 pct. eller sådan noget lignende. Det gentog jeg, hvor jeg, længe før skatteministeren overhovedet kom i Folketinget, havde talt om heroppe fra talerstolen, at det var noget møg at gøre det på den måde. Det afsnit har skatteministeren åbenbart glemt ved dette lovforslag nr. L 8, som er hans sidste skattelettelsesforslag i dag, og som vi selvfølgelig stemmer imod.

Men så kommer det store, spændende problem, når vi nu har fundet ud af, at vi letter skatterne med 9½ mia. kr. – eller hvor meget det nu bliver til i 1992 – hvordan skaffer vi så pengene til det? Her er Fremskridtspartiets svar klart og enkelt: 100 pct. mindst ved offentlige besparelser.

På de nuværende offentlige budgetter kan der med lethed spares 360 mia. kr. Ikke fra den ene dag til den anden, men over en 6-årig periode, altså 60 mia. kr. om året. Derfor: Smid alle disse finansieringsmuligheder væk og tag noget af det, Fremskridtspatiets har anvist. Tag simpelt hen f.eks. de 9½ mia. kr. fra ulandskontoen, og hvad man giver til muhamedanere her i landet, så kan man med lethed finde 9½ mia. kr., og så behøver man ikke alle de andre skadelige spareregler, som skatteministeren kører med i sin omlægning.

Vi er enormt skeptiske over for disse omlægningsregler, som skatteministeren opregner i 14 punkter, hvoraf de 11 er til behandling her i dag. Hvis jeg begynder med det område, hvor vi

er mest vrede, er det problemerne omkring afskrivninger. I en tidsalder, hvor vi internationaliseres, hvor vi har en teknologisk raketfartudvikling som den, vi har, er det enormt vigtigt, at vi først og fremmest lemper, lemper, lemper og atter lemper på vores afskrivningsregler, således at vi kan opnå, at man virkelig kan investere i ny internationalt set tidssvarende teknologi ved f.eks. at give frie afskrivningsregler, så man selv kan vælge helt frit og straks afskrive med det samme, afskrive 80 pct. eller 10 pct., hvad man nu vil. Det er det vigtigste, og det er helt forkert, det, ministeren gør med at ville ophæve indekseringen af afskrivningsreglerne.

Noget lignende gælder det næstdårligste af ministerens forslag, nemlig det med lager nedskrivningerne. Der er det faktisk således, at man må erindre sig to ting: for det første, at man ud fra nogle fjollede revisorteori-handels-højskoleopfattelser siger, at man skal indtægtsføre værdien ultimo af varelageret, som om det var kontante penge. Men det er ikke kontante penge, man har i et varelager. Det er noget, der er bundet, og som derfor bør nedskrives.

Dertil kommer, at netop med den enorme udvikling, der er i nye varearter – eller for den sags skyld nye påbud fra miljøministeren – og mange andre ting, er der en gevaldig risiko ved at holde et lager, og det er ønskværdigt, at man holder et lager. Derfor bør de gældende lager nedskrivningsregler, som nu har været gældende i 50 år, bevares.

Der er jo næsten større grund til at bruge dem i dag, end der var for i hvert tilfælde 40 år siden, idet vi ikke lever i et inflations samfund. Dengang kunne man vinde ind, for man havde et varelager. Det var 10 pct. mere værd året efter, eller hvor meget det var. Det gælder ikke med det, som Thatcher og Reagan har fået gennemført med lavere prisstigninger. Det er altså også en dårlig idé.

En tredje dårlig idé – det er dacapo fra et væld af diskussioner, vi har haft – nemlig, hvordan man skal behandle trusseredere. Det har vi jo et hav af gange redegjort for, bl.a. ved anpartsindgrebet i maj 1989. Vi kan ikke se, der er nogen som helst grund til over for leasingarrangementer, skibsanpartsafskrivninger eller noget lignende at have andre regler end dem, man havde under VKR-regering nr. 1. Derfor opfordrer jeg den nuværende VKR-regering nr. 2 til at søge tilbage til fortiden på det område og i hvert tilfælde ikke gå hen og skærpe på det felt.